

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/12/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4125205881
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Malíková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4125205881.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Malíkovej a členiek senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST, SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, Břeclav, ČR, IČ: 04 355 211, zastúpený advokátkou: JUDr. Katarína Hegedúšová, Majerníkova 3/A, Bratislava, proti žalovanému: A. B., nar. XX. XX. XXXX, bytom C. XXX/XX, C. D., o zaplatenie 317 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra (ďalej „súd prvej inštancie“), č.k. 36Csp/50/2025-51 zo dňa 09. septembra 2025 (ďalej „rozsudok súdu prvej inštancie“), takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia sumy 317 eur s príslušenstvom od žalovaného titulom nevrátenia ním poskytnutých finančných prostriedkov žalobcom na základe smlouvy o zápujčce zo dňa 10. 05. 2022. Žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal.

1.1. Za preukázaný mal skutkový stav, z ktorého zistil, že dňa 10. 05. 2022 bola uzatvorená (elektronicky podpísaná) medzi stranami sporu smlouva o zápujčce č. 628460 (ďalej len „zmluva o úvere“). Predmetom zmluvy bol jednorazový, bezúčelový, nezáväzný úver, v sume 350 eur, spôsob čerpania bezhotovostne na účet, úrok 0%, odmena 100 eur, splatnosť dňa 07. 06. 2022, celková výška úveru 450 eur, RPSN 2 547,14%. Žalobca predĺžil splatnosť pôžičky žalovanému do 05. 07. 2022. Výzvou zo dňa 03. 04. 2025 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie sumy 723,64 eur do 15. 04. 2025. Národná banka Slovenska vo vyjadrení zo dňa 14. 04. 2025, oznámila, že žalobcovi nebolo udelené povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov podľa § 20 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ani povolenie pre iného veriteľa podľa § 24 ods. 5 zákona. Žalobcovi bol rozhodnutím Českej národnej banky z 18. 04. 2023, právoplatného dňa 28. 08. 2023, odobraté povolenie na činnosť nebankového poskytovateľa spotrebiteľských úverov. Kasačná sťažnosť žalobcu proti rozhodnutiu ČNB bola rozsudkom Najvyššieho správneho súdu ČR zamietnutá dňa 29. 01. 2025, sp. zn. 4As 57/2024-64. Žalobca na výzvu súdu zo dňa 09. 06. 2025 ohľadne preukázania poskytnutia peňažných prostriedkov žalovanému predložil potvrdenie o zrealizovaní transakcie zo dňa 10. 05. 2022 pre žalovaného v sume 350 eur.

1.2. Po právnej stránke napadnutý rozsudok odôvodnil ustanoveniami § 1 ods. 1, ods. 3 písm. I/, § 11 ods. 3, § 20 ods. 1, § 24 ods. 1, ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení neskorších predpisov, v znení účinnom v čase

uzavretia úverovej zmluvy (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“), čl. 18 ods. 1, ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, čl. 3 ods. 1, čl. 6 ods. 1, ods. 2 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 593/2008 zo 17. júna 2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky (ďalej aj ako „Nariadenie Rím I.“), § 39, § 451 ods. 1, ods.2, § 457, § 107 ods. 1, ods. 2, § 52 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 54a Občianskeho zákonníka (zákon číslo 40/1964 Zb. v znení neskorších predpisov).

1.3. Súd prvej inštancie sa predovšetkým zaoberal rozhodným právom, ktoré je potrebné na danú vec aplikovať. Zmluva o úvere bola uzavretá podľa právneho poriadku Českej republiky, avšak neobsahuje výslovné a jasné určenie voľby práva, toto bolo vo všeobecnej rovine uvedené iba vo všeobecných podmienkach, ktoré boli prílohou zmluvy o úvere, avšak boli vyhotovené pred kontraktáciou zmluvných strán. Spotrebiteľ preto nemal reálnu možnosť ovplyvniť voľbu rozhodného práva, preto takéto určenie nie je možné považovať za voľbu podľa čl. 6 ods. 2 Nariadenia Rím I. Z tohto dôvodu súdu prvej inštancie na daný spor aplikoval predpisy platné na území Slovenskej republiky, a to v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 Nariadenia Rím I.

1.4. Ďalej súd prvej inštancie dospel k záveru, že predmetná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, nie však spotrebiteľským úverom podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, a to najmä s poukazom na ustanovenie § 1 ods. 3 písm. l/ zákona o spotrebiteľských úveroch. Splatnosť úveru bola dohodnutá na dobu 28 dní, predĺžená na celkovo 56 dní. Zmluvu bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení § 52 Občianskeho zákonníka a s poukazom na ustanovenie § 24 ods. 1 zákona o spotrebiteľských úveroch.

1.5. Žalobca v danom prípade konal v rámci svojej podnikateľskej činnosti a v zmysle ustanovenia § 2 písm. c/ zákona o spotrebiteľských úveroch je potrebné na neho hľadieť ako na tzv. iného veriteľa, pretože ide o právnickú osobu, ktorá v rámci svojho podnikania poskytuje úvery, splňajúce aspoň jednu z podmienok podľa § 1 ods. 3 písm. c/, písm. f/, písm. l/ (ide o úver splatný v lehote troch mesiacov). Súd prvej inštancie ďalej poukázal na vyjadrenie Národnej banky Slovenska, z ktorého vyplýva, že žalobca nemá a nemal povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky, ktorá skutočnosť je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch sankcionovaná neplatnosťou zmluvy. Vzhľadom na túto skutočnosť súd prvej inštancie dospel k záveru o neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere. Z tohto dôvodu potom žalobca nemá nárok na vrátenie poskytnutého úveru na základe zmluvy, resp. ďalších plnení dojednaných v tejto zmluve.

1.6. Napriek konštatovaniu, že súdu neprináleží skutkovo posúdiť žalobcom žalovaný nárok inak, napr. ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nakoľko ide o zmenu skutkových tvrdení, posúdil predmetný nárok aj titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Dospel k záveru, že v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka je súd z úradnej povinnosti povinný prihliadať na premlčanie nároku. Žalobca v konaní netvrdil, kedy presne mali byť žalovanému peňažné prostriedky poskytnuté, produkoval iba skutkové tvrdenia, že to malo byť na základe zmluvy zo dňa 10. 05. 2022, so splatnosťou dňa 05. 07. 2022. Žaloba bola podaná dňa 05. 06. 2025. Premlčacia dvojiročná lehota (v prípade bezdôvodného obohatenia) uplynula dňa 10. 05. 2024, z čoho vyplýva, že žalobca si nárok uplatnil po uplynutí premlčacej lehoty. Dôvodil tiež tým, že už okamihom vyplatenia finančných prostriedkov žalovanému, a to dňa 10. 05. 2022, vedel žalobca o tom, že mu vzniklo bezdôvodného obohatenie na strane žalovaného, pretože vedel, že poskytuje svoje finančné služby na území Slovenskej republiky bez povolenia Národnej banky Slovenska, v dôsledku čoho je úverová zmluva neplatná. Zároveň poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR z 11. 06. 2019, sp. zn.: I. ÚS 246/2019, z ktorého okrem iného vyplýva, že: „Pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok (aplikáciou § 151 ods. 1 a 2 CSP) povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.“

1.7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal. Dôvodil tým, že žalovaný bol v spore úspešnou stranou v celom rozsahu a vznikol mu s poukazom na ustanovenie § 255 ods.1 Civilného sporového poriadku (zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“) nárok na náhradu trov konania. Vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli a žalovaný si ani žiadne trovy v konaní neuplatnil, aj s poukazom na čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcich procesnú ekonómiu, rozhodol súd priamo tak, že žalovanému voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol odvolaním žalobca. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodných skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

2.1. Žalobca sa v prvom rade nestotožnil so skutkovým a právnym posúdením veci podľa slovenského práva. Jediným dôvodom absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere je podľa súdu prvej inštancie skutočnosť, že žalobca nemal oprávnenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov. Tento právny názor považuje za nesprávny a nezodpovedajúci aktuálnej judikatúre Súdneho dvora Európskej únie. Poukázal na rozhodnutie C-630/17 E. F. vs. Raiffeisenbank St. G. H. I. eGen zo dňa 14.02.2019). Ďalej v podanom odvolaní podrobne popisuje celé toto rozhodnutie Súdneho dvora. Na jeho záveroch potom dospel k záveru, že zmluva o úvere nie je neplatná pre nedostatok povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a akýkoľvek opačný záver by mal za následok flagrantné porušenie práva EÚ. Pre úplnosť poukázal na skutočnosť, že ani v prípade zahraničných bánk neplatí žiadna požiadavka pre nadobudnutie osobitnej bankovej licencie na území Slovenskej republiky, postačí len notifikácia príslušného orgánu dohľadu. Do dnešného dňa neobdržal žiadnu informáciu od orgánu činného v trestnom konaní o nedovolenosti jeho činnosti a ani do dnešného dňa Národná banka Slovenska nevykonala žiaden dohľad u žalobcu, naopak, tento dohľad vykonala Česká národná banka.

2.2. Ďalej žalobca zdôraznil, že je subjektom založeným, vzniknutým a registrovaným v právnom prostredí Českej republiky, kde má ako európska spoločnosť umiestnené aj svoje sídlo a vykonáva svoju činnosť. V tejto súvislosti poukázal na Zmluvu o fungovaní EU a rozhodnutia Súdneho dvora týkajúce sa tejto problematiky.

2.3. Žalobca tiež dôvodil, že strany sporu uzavreli zmluvu v českom jazyku, podľa právneho poriadku Českej republiky, na ktorý v zmluve odkázali. Toto je postačujúce pre voľbu českého právneho poriadku. Aplikácia českého právneho poriadku nie je a ani nemôže byť pre žalobcu ako spotrebiteľa, menej výhodná. Súd prvej inštancie bol teda povinný aplikovať vo veci české právo. Opätovne poukázal na Nariadenie Rím I. s tým, že žalobca, ako veriteľ, vykonáva svoju činnosť v Českej republike. Ani webová stránka končiaca koncovkou sk. nemôže nasvedčovať opaku.

2.4. Žalobca sa v podanom odvolaní nestotožnil ani s právnym záverom o počítaní premlčacej doby, keď za nesprávny považuje začiatok plynutia premlčacej doby od uzavretia zmluvy. Poukázal na ustanovenie § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch. Dôvodil, že povinnosť spotrebiteľa vydať bezdôvodné obohatenie nie je okamžité, ale až v lehote podľa zmluvy. Súd prvej inštancie preto rozhodol v priamom rozpore s ustanovením § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch.

2.5. Navyše považuje za nesprávne použitie subjektívnej premlčacej doby v zmysle ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože žalobca nemal žiadnu vedomosť o tom, že v čase uzavretia zmluvy má poskytovať spotrebiteľský úver iba na základe povolenia Národnej banky Slovenska.

2.6. Žiada, aby odvolací súd vo veci rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

4. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku, zákon číslo 160/2015 Z.z., ďalej len „CSP“), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v neprospech ktorej bolo rozhodnutie vydané a v zákonom stanovenej lehote (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 ods. 1 CSP, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania, s verejným vyhlásením rozsudku (§ 385 ods.1, § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné. Súd prvej inštancie

správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Predmetom konania v danej veci je žaloba žalobcu, ktorou sa domáha uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi sumu 317 eur s príslušenstvom. V podanej žalobe dôvodil tým, že žalovaný sa zaregistroval na webovej stránke www.minipozicka.sk, požiadal o poskytnutie úveru 350 eur, poskytol mu svoje údaje a potvrdil, že súhlasí so smluvou o zápůjčke, všeobecnými podmienkami poskytnutia úveru a poskytnuté údaje sú správne. Na základe zmluvy č. 628460 zo dňa 10. 05. 2022, poskytol žalovanému úver 350 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť spolu s nákladmi 100 eur t.j. zaplatiť celkovú čiastku 450 eur, a to do 28 dní od poskytnutia úveru. Podľa zmluvy sú celkové náklady spojené s úverom tvorené výlučne odplatom 100 eur. Pretože žalovaný záväzok riadne a včas nesplnil, stal sa jeho dlh splatný dňom 05. 07. 2022. Dňa 03. 04. 2025 bola žalovanému prostredníctvom právneho zástupcu žalobcu zaslaná písomná výzva na úhradu dlhu. Žalovaný uhradil ku dňu podania návrhu sumu vo výške 33 eur dňa 15. 02. 2024, ktorá bola použitá na čiastočnú úhradu nároku žalobcu. Žalobca si v zmysle nariadenia vlády ČR č. 351/2013 Sb. uplatnil voči žalovanému zákonný úrok z omeškania.

5.1. Súd prvej inštancie žalobu žalobcu napadnutým rozsudkom zamietol. Konštatoval, že v danom spore je dôvodná aplikácia slovenského práva. Ďalej dôvodil predovšetkým tým, že v dôsledku absencie povolenia Národnej banky Slovenska žalobca nebol oprávnený poskytovať úvery na Slovensku, v dôsledku čoho je v zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch predmetná zmluva o úvere absolútne neplatná. Následne preto posúdil nárok žalobcu aj podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení. Dospel k záveru, že žalobcovi nie je možné priznať jeho nárok ani titulom bezdôvodného obohatenia, nakoľko tento nárok je premlčaný a na premlčanie v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka je povinný prihliadnuť z úradnej povinnosti.

5.2. S rozsudkom súdu prvej inštancie sa nestotožnil žalobca, v zákonnej lehote ho napadol odvolaním. Nestotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie o aplikácii slovenského práva, taktiež sa nestotožnil so záverom súdu prvej inštancie o neplatnosti predmetnej zmluvy o úvere, ako aj o následnom premlčaní bezdôvodného obohatenia. Žiada zrušiť napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie.

5.3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

6. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo, odvolania žalobcu, súc viazaný dôvodmi podaného odvolania, dospel k záveru, že v danej veci súd prvej inštancie vykonal dostatočné dokazovanie, jednotlivé dôkazy vyhodnotil a na ich závere vec aj správne právne posúdil. Následne vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom, s ktorým sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil a preto ho podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie podľa § 220 CSP rozsudok aj v dostatočnej miere a správne tak po právnej, ako aj skutkovej stránke odôvodnil, s ktorým odôvodnením sa v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť týchto dôvodov ďalej, podľa § 387 ods. 2 CSP, iba poukazuje.

7.1. Odvolací súd iba poznamenáva, že je potrebné mať na zreteli, že konanie pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak preto následne odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie.

8. Ustanovením § 387 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže sice doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

9. Odvolací súd, stotožniac sa tak s výrokom napadnutého rozsudku, ako aj jeho dostatočným a podrobným odôvodnením, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania, iba na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia dodáva, že niet sporu o tom, že v predmetnej veci ide o spotrebiteľský spor, vychádzajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Spor nastal v rámci určenia rozhodného práva, pričom súd prvej inštancie vec posúdil podľa slovenského práva a žalobca sa domáhal posúdenia podľa českého práva, ktoré bolo uvedené aj v zmluve. Následne v odvolaní poukázal na judikatúru Súdneho dvora EÚ, povinnosť rešpektovať ju, ustálenú Ústavným súdom SR, ako aj smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/ES a nariadenie Rím I. Posudzujúc príslušné ustanovenia nariadenia Rím I (t.j. nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 593/2008 o rozhodnom práve pre zmluvné záväzky), citované aj súdom prvej inštancie, odvolací súd súhlasil s tým, že uvedené nariadenie nezakazuje voľbu práva v spotrebiteľských sporoch, avšak voľbou práva nemožno zbaviť spotrebiteľa ochrany, ktorú mu poskytuje právny poriadok krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. V tejto súvislosti je však potrebné dodať, že voľba práva podľa článku 3 ods. 1 nariadenia Rím I. musí byť urobená výslovne alebo jasne preukázaná ustanoveniami zmluvy alebo okolnosťami prípadu. Z vykonaného dokazovania však jasná voľba práva nevyplývala, čo aj správne uviedol súd prvej inštancie, nakoľko dohoda o voľbe práva bola obsiahnutá iba v rámci všeobecných obchodných podmienok. K takejto forme voľby práva sa vo svojom rozhodnutí už vyjadril Súdny dvor Európskej únie v rozsudku zo dňa 28.07.2016 vo veci C-191/15 Verein für Konsumenteninformation proti Amazon EU Sàrl. Podľa uvedeného rozhodnutia, článok 3 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že podmienka spadajúca do všeobecných obchodných podmienok podnikateľa, ktorá nebola individuálne dohodnutá a podľa ktorej sa na zmluvu uzatvorenú prostredníctvom elektronického obchodu so spotrebiteľom vzťahuje právo členského štátu, v ktorom má tento podnikateľ sídlo, je nekalá, ak uvedie tohto spotrebiteľa do omylu tým, že vytvorí dojem, že na zmluvu sa vzťahuje iba právo tohto členského štátu, a neinformuje ho o tom, že na základe článku 6 ods. 2 nariadenia č. 593/2008 má takisto k dispozícii ochranu, ktorú mu zaručujú imperatívne normy právneho poriadku, ktorý by sa uplatnil, keby neexistovala táto podmienka, čo prináleží overiť vnútroštátnemu súdu vzhľadom na všetky relevantné okolnosti.

10. V danej veci voľba českého práva bola zakotvená v bode 04 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku. Uvedené zmluvné ustanovenie nebolo individuálne dohodnuté, spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť uvedenú voľbu práva, keďže nemal možnosť zasahovať do všeobecných obchodných podmienok. Okrem toho, vychádzajúc z vyššie uvedeného záveru, formulácia predmetného ustanovenia uvádzala žalovaného aj do omylu, nakoľko je nastavená tak, že na právny vzťah sa bude vzťahovať právo Českej republiky a nijakým spôsobom žalovaného nepoučuje o tom, že ochranu mu poskytujú aj imperatívne normy právneho poriadku Slovenskej republiky, kde má bydlisko. Za imperatívne normy je potrebné považovať aj ustanovenia § 53 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Občianskeho zákonníka, podľa ktorých nesmú spotrebiteľské zmluvy obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

11. Ďalej odvolací súd konštatuje, že neobstojí ani poukaz žalobcu na to, že nevykonáva svoju činnosť v krajine obvyklého pobytu spotrebiteľa, pretože z vykonaného dokazovania vyplynulo, že služby poskytuje prostredníctvom internetových stránok, ktoré majú doménu .sk (upozornenie Národnej banky Slovenska na činnosť spoločnosti MINIHOTOVOST, SE), všetky bankové účty uvedené v zmluve sú slovenské, úver je poskytovaný v mene eur, z čoho je zrejmé, že žalobca smeruje svoju činnosť do krajiny obvyklého pobytu spotrebiteľa. Na tomto nič nemení ani skutočnosť, že zmluva je písaná

v českom jazyku a uzatvára sa podľa právnych predpisov platných v Českej republike. Z uvedeného teda vyplynulo, že záver súdu prvej inštancie o neplatnosti voľby právneho poriadku Českej republiky bol správny.

12. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel aj k správne skutkovému a následne aj právne záveru, že predmetná zmluva je absolútne neplatným právne úkonom. Išlo o krátkodobú pôžičku s lehotou splatnosti 28 dní, ktorá lehota bola predĺžená na celkových 56 dní. Z uvedeného vyplýva, že nešlo o spotrebiteľský úver podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, ale o úver, ktorý sa musel splatiť v lehote nepresahujúcej tri mesiace. Hoci nešlo o zmluvu o spotrebiteľskom úvere, išlo stále o spotrebiteľskú zmluvu, teda o inú pôžičku poskytovanú spotrebiteľom, v dôsledku čoho bolo potrebné rešpektovať zákonom vymenované ustanovenia zákona č. 129/2010 Z.z. Takýmto zákonným ustanovením bol aj § 24 ods. 2, ktorý uvádzal, že na poskytovanie iných úverov a pôžičiek, ktoré nie sú spotrebiteľským úverom, je potrebné povolenie Národnej banky Slovenska. Následne v ustanovení § 24b ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. je zakotvený zákaz pre kohokoľvek poskytovať iné úvery a pôžičky bez povolenia Národnej banky Slovenska alebo nad rozsah povolenia, preto súd prvej inštancie správne považoval smluvu o zápujčce za neplatnú, s ktorým záverom sa stotožnil aj odvolací súd. Nestačí pritom povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Rovnako tak nie je dôvodná ani námietka, týkajúca sa toho, že právna úprava poskytovania spotrebiteľských úverov je v Európskej únii plne harmonizovaná v podobe smernice a prejavuje sa aj v § 9 zákona č. 257/2016 Sb. o spotrebiteľskom úvere. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zákon č. 257/2016 Sb. je platný a účinný len na území Českej republiky a Česká národná banka udeľuje povolenia na poskytovanie spotrebiteľských úverov a vykonáva dohľad nad činnosťou veriteľov len na území Českej republiky, teda daný právny predpis a ČNB neposkytuje právnu ochranu spotrebiteľom s bydliskom, či obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky, spočívajúcu v prípadných sankciách za porušenie predmetných ustanovení zákona č. 257/2016 Sb. Je nutné skonštatovať, že každá smernica usiluje o dosiahnutie určitého výsledku/cieľa, pričom však členské štáty si pri transpozícii smernice zachovávajú určitú mieru právomoci voľnej úvahy, nakoľko si môžu zvoliť spôsob a prostriedky dosiahnutia výsledku smernice v rámci vlastného právneho poriadku. Na území Slovenskej republiky je orgánom dohľadu práve Národná banka Slovenska, ktorá udeľuje povolenia na poskytovanie úverov, iných úverov a pôžičiek spotrebiteľom. Rovnakú námietku riešil aj Krajský súd v Trnave, ktorý v rozsudku sp. zn. 10CoCsp/102/2022 zo dňa 31.10.2023 v inej právnej veci žalobcu s obdobným skutkovým a právne základom, uviedol: „Za nedôvodnú považoval odvolací súd námietku žalobcu, že na poskytovanie úverov a pôžičiek aj na území SR stačí, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou. Ustanovenia o udelení povolenia sú kogentnou úpravou, od ktorej nie je možné sa odchýliť a vyžadovanie takéhoto povolenia nie je v rozpore s právom EÚ, ktoré povolenie sa vyžaduje od každého subjektu, ktorý chce poskytovať služby poskytovania spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov, a to bez ohľadu na štátnu príslušnosť. Nie je možné akceptovať, že žalobca by podliehal len kontrole orgánu z iného členského štátu, ktorý kontroluje poskytovanie spotrebiteľských úverov v danom štáte. Súd prvej inštancie preto správne vyhodnotil, že bez povolenia NBS je zmluva o úvere neplatná, a takýto záver nie je možné považovať za diskrimináciu z dôvodu sídla podnikateľského subjektu v inom členskom štáte.“ Aj keď odvolaciemu súd je známe a jasné, že rozhodnutia odvolacích súdov nie sú judikátmi, pre právnu istotu v tomto smere, je možné prihliadnuť aj na iné rozhodnutia odvolacích súdov, ak sa týkajú obdobnej veci.

12.1. Za situácie, že žalobca argumentoval tým, že pre banku so sídlom v členskom štáte EÚ (napr. v Českej republike) sa nevyžaduje udelenie osobitného povolenia na vykonávanie svojej činnosti na území iného členského štátu (napr. Slovenskej republiky), postačuje notifikácia orgánu dohľadu členského štátu, v ktorom má banka sídlo (napr. ČNB) o zámere vykonávať svoju činnosť na území iného členského štátu orgánu dohľadu v inom členskom štáte (napr. NBS), odvolací súd uvádza, že banka na udelenie licencie musí spĺňať prísnejšie podmienky a podlieha prísnejšiemu dohľadu vo svojom domovskom štáte oproti nebankovému subjektu. Preto sa u nej nemusí vyžadovať osobitné povolenie na výkon činnosti v inom členskom štáte EÚ, ale napriek tomu sa stále vyžaduje notifikácia.

13. K námietke žalobcu, týkajúcej sa vyžadovania povolenia Národnej banky Slovenska na poskytovanie úverov a pôžičiek, ktorú považoval za rozpornú s právom Európskej únie (konkrétne s čl. 56 ZFEÚ) a rozhodovacou činnosťou Súdneho dvora EÚ, keďže postačuje, že má povolenie na poskytovanie úverov udelené Českou národnou bankou, odvolací súd opätovne uvádza, že ide o kogentnú právnu úpravu, vyplývajúcu z transpozície smernice do nášho právneho poriadku, od ktorej sa nemožno odchýliť a

prostredníctvom ktorej je zabezpečený dohľad a kontrola nad finančným trhom na území SR. Takáto právna úprava sa pritom vzťahuje na všetky subjekty poskytujúce spotrebiteľské úvery, iné úvery či pôžičky, bez ohľadu na to, či ide o slovenského alebo zahraničného veriteľa/iného veriteľa, nepôsobí diskriminačne, a teda nemôže ísť o obmedzovanie poskytovania služieb v rámci voľného pohybu služieb, t. j. o rozpor s právom Európskej únie. Na uvedené nebolo možné aplikovať ani záver, vyplývajúci z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-630/17 zo dňa 14. 02. 2019, nakoľko prvá prejudiciálna otázka vnútroštátneho (chorvátskeho súdu) sa týkala zákona o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktorý nadobudol účinnosť dňa 14. 07. 2017 a tento v § 10 ustanovil, že zmluvy o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené v Chorvátskej republike pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona medzi dlžníkmi a veriteľmi bez povolenia, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia. Zmluva, ktorá bola predmetom konania na vnútroštátnom (chorvátskom) súde bola uzatvorená dňa 05. 01. 2007 a bola na základe ustanovení takejto právnej úpravy neplatná, vzhľadom na jej retroaktívne uplatňovanie. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýtal, či sa články 56 a 63 ZFEÚ majú vykladať v tom zmysle, že im odporuje právna úprava členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má okrem iného za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách uzatvorených na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na vykonávanie ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa svojho uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti tejto právnej úpravy. Súdny dvor EÚ v bode 73 odôvodnenia rozsudku konštatoval, že zákon o neplatnosti zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom ide zjavne nad rámec toho, čo je potrebné na dosiahnutie cieľov, ktoré zamýšľa sledovať, pokiaľ prostredníctvom retroaktívneho pravidla, ktoré je všeobecné a automatické, stanovuje neplatnosť všetkých zmlúv o úvere s medzinárodným prvkom, ktoré boli uzatvorené s veriteľmi bez povolenia, s výnimkou tých, ktoré boli úplne splnené. Vzhľadom na uvedené Súdny dvor EÚ na prvú otázku odpovedal v bode 75 odôvodnenia rozhodnutia tak, že článok 56 ZFEÚ sa má vykladať v tom zmysle, že bráni takej právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá má predovšetkým za následok, že zmluvy o úvere a právne úkony založené na takýchto zmluvách, ktoré boli uzatvorené na území tohto členského štátu medzi dlžníkmi a veriteľmi so sídlom v inom členskom štáte, ktorí nie sú držiteľmi povolenia vydaného príslušnými orgánmi prvého členského štátu na účely vykonávania ich činnosti na jeho území, sú absolútne neplatné odo dňa ich uzatvorenia, a to aj vtedy, ak boli uzatvorené pred nadobudnutím účinnosti uvedenej právnej úpravy. V predmetnom konaní nie je možné konštatovať, že by zákon o spotrebiteľských úveroch pôsobil retroaktívne a ustanovenie § 11 ods. 3 tohto zákona zakotvujúce neplatnosť zmlúv o úvere v prípade absencie povolenia bolo upravené v našom právnom poriadku už v čase uzatvárania zmluvy o úvere, a to tak vo vzťahu k veriteľom so sídlom v Slovenskej republike, ako aj veriteľom so sídlom v inom členskom štáte EÚ.

13.1. K žalobcom uvádzaným ďalších rozhodnutí Súdneho dvora EÚ, s týmito sa zaoberal už Krajský súd v Banskej Bystrici v rozsudku sp. zn. 17CoCsp/47/2024 zo dňa 26.02.2025 a ustálil, že „z týchto nevyplýva, že by rozsudok súdu prvej inštancie bol s nimi v rozpore, resp. že by išlo o skutkovo obdobné prípady, ako je tomu v tejto veci. V rozsudku C-120/78 (Cassis de Dijon) sa totiž riešila iná otázka, a to či je jednostranná požiadavka uložená predpisom jedného členského štátu na minimálny obsah alkoholu na účely predaja alkoholických nápojov vo všeobecnom záujme, ktorý by mal prednosť pred požiadavkami voľného obehu tovarov, pričom Súdny dvor EÚ dospel k záveru, že neexistuje žiadny závažný dôvod, prečo by sa alkoholické nápoje, pokiaľ sú legálne vyrábané a uvedené na trh v niektorom členskom štáte, nemohli uviesť na trh iných členských štátov a prečo by sa na ne mal vzťahovať zákonom stanovený zákaz uvádzania na trh nápojov s nižším obsahom alkoholu, ako je limit stanovený vnútroštátnym predpisom. Z rozhodnutia vo veci C-76/90 (Manfred Säger) vyplýva, že sa týkalo poskytovania patentovej obnovovacej služby, pri ktorej regulácii podľa Súdneho dvora EÚ nemecká právna úprava prekročila to, čo je nutné k ochrane verejného záujmu, keď ustanovila, že osoby vykonávajúce túto činnosť, musia mať odbornú kvalifikáciu, ktorá je dosť špecifická a nepríjemná potrebám príjemcov. Napokon pokiaľ ide o žalovaným citovanú pasáž z odôvodnenia rozhodnutia vo veci C-384/93 (Alpine Investments BV), uvedené rozhodnutie sa týkalo činnosti nazývanej ako „cold calling“ - telefonické kontaktovanie jednotlivcov s cieľom ponúknuť im rôzne finančné služby, kedy samotný členský štát poskytovateľa tejto služby uložil poskytovateľovi zákaz činnosti v tomto smere (bez jeho predchádzajúceho súhlasu), s čím sa Súdny dvor EÚ stotožnil a vyslovil, že členský štát, z ktorého sa uskutočňuje telefonát, je v najlepšom postavení na úpravu činnosti „cold calling“ a aj keby prijímajúci štát chcel zakázať operáciu „cold calling“ alebo ju podriadiť určitým podmienkam, nie je schopný zabrániť alebo kontrolovať telefonáty z iného členského štátu bez spolupráce s príslušnými úradmi tohto štátu. 50.

Vzhľadom na vyššie uvedené stručné zhodnotenie káuz, v ktorých boli predmetné rozhodnutia SD EÚ vydané, nevidel odvolací súd dôvod obracať sa so žalovaným navrhnutými prejudiciálnymi otázkami na Súdny dvor EÚ majúci za to, že žiadne z týchto rozhodnutí nespochybňuje, resp. nevyvracia záver prijatý súdom prvej inštancie o zákonnej podmienke udelenia povolenia NBS pre poskytovanie spotrebiteľských úverov aj pre zahraničné nebankové subjekty za rovnakých podmienok ako pre tuzemské nebankové subjekty pre platnosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere, inom úvere alebo pôžičke.“

14. Odvolací súd sa stotožnil taktiež s posúdením nároku žalobcu podľa ustanovení o bezdôvodnom obohatení podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Keďže v zmysle ustanovenia § 54a Občianskeho zákonníka je v spotrebiteľských vzťahoch súd zo zákona povinný prihliadať na námietku premlčania, odvolací súd plne v súlade s rozhodnutím súdu prvej inštancie akceptoval premlčanie nároku žalobcu na zaplatenie požadovanej sumy. Dodáva, že ustanovenie § 11 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch nestanovuje začiatok plynutia premlčacej doby, ale stanovuje podmienky, za ktorých spotrebiteľ môže vrátiť finančné prostriedky, poskytnuté na základe neplatnej zmluvy.

14.1. K námietke, že žalobca nemal vedomosť o neplatnosti zmluvy, odvolací súd opätovne upozorňuje na to, že žalobca smeroval svoju podnikateľskú činnosť aj na územie Slovenskej republiky, teda bolo jeho prvoradou povinnosťou oboznámiť sa s príslušnými právnymi predpismi Slovenskej republiky. Navyše za situácie, že už dňa 09. 08. 2018 bol upozornený na to, že Národná banka Slovenska mu žiadne povolenie na poskytovanie spotrebiteľských úverov a iných úverov a pôžičiek pre spotrebiteľov na území Slovenskej republiky neudelila, bolo v jeho povinnosťou, ak mienil vykonávať túto činnosť aj na území Slovenskej republiky, o toto povolenie požiadať. Za situácie, že žalobca vykonával podnikateľskú činnosť (poskytoval úvery) bez príslušného povolenia, v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch, je sankcionovaný neplatnosťou zmluvného vzťahu, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia tak, ako to ustálil aj súd prvej inštancie.

14.2. K námietke posúdenia začiatku plynutia premlčacej doby, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, na tento záver ďalej poukazuje.

15. Odvolací súd záverom dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky, napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05).

16. Ustanovenie § 387 ods. 3 CSP ukladá odvolaciemu súdu vysporiadať sa s podstatnými námietkami odvolateľa, uvedenými v podanom odvolaní. Dôvodil, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodných skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

16.1. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b/ (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočnila jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), je daný vtedy, ak je na strane súdu taký závažný procesný postup, ktorým sa strane znemožní realizácia tých jej procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, a to v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR zaručuje, že každý sa môže domáhať zákonom stanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Článok 48 ods. 2 Ústavy SR zakotvuje právo každého, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietahov, v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Zmyslom práva na súdnu ochranu je umožniť každému prístup k súdu a tomu zodpovedajúcu povinnosť súdu vo veci konať. Ak fyzická, či právnická osoba splní predpoklady ustanovené zákonom, súd jej musí umožniť stať sa stranou sporu so všetkými tomu zodpovedajúcimi právami, ale aj povinnosťami, ktoré z jej postavenia v konaní (žalobca, či žalovaný) vyplývajú. (Nález Ústavného súdu II.ÚS 14/2001, II.ÚS

132/02, III.ÚS 171/2006). Podľa článku 6/ CSP ods. 1 strany sporu majú v konaní rovné postavenie spočívajúce v rovnakej miere možnosti uplatňovať prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem prípadu, ak povaha prejednávanej veci vyžaduje zvýšenú ochranu strany sporu s cieľom vyvažovať prirodzene nerovnovážne postavenie strán sporu. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) opakovane poukazuje na tzv. princíp rovnosti zbraní (spravodlivé súdne konania), t.j. aby každej procesnej strane bola daná primeraná možnosť predniesť svoju záležitosť za podmienok, ktoré ju nestavajú do podstatne nevýhodnejšej pozície ako protistranu. Spravodlivé súdne konanie zahŕňa aj možnosť procesných strán predložiť všetky dôkazy potrebné na to, aby v konaní uspeli, právo vyjadriť sa k predloženým dôkazom a právo zúčastniť sa pojednávania a ako opakovane judikoval Ústavný súd SR, že súčasťou základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva zrozumiteľne odpoveď na všetky skutkové a právne otázky súvisiace s predmetom sporu.

16.1.2. V danej veci však splnenie podmienok, ktoré by zakladali vyššie uvedený odvolací dôvod, preukázané neboli. Žalobca v podanom odvolaní nešpecifikoval aké konkrétne práva žalobcu mali byť zo strany súdu prvej inštancie porušené, súd prvej inštancie umožnil žalobcovi vyjadriť sa v danej veci, umožnil mu v dostatočnom časovom priestore predložiť dôkazy preukazujúce jeho tvrdenia. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že súd prvej inštancie porušil právo žalobcu na spravodlivý proces a že by znemožnil realizáciu jeho procesných práv. Z tohto dôvodu námietku žalobcu vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

16.2. Odvolací dôvod týkajúci sa vady konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP) dopadá na pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

16.2.1. V danej veci žalobca v podanom odvolaní nešpecifikoval v čom vidí vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ CSP. Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvej inštancie nezistil žiadnu vadu konania v zmysle tohto ustanovenia. Námietku odvolateľa smerujúcu voči tomuto odvolaciemu dôvodu preto vyhodnotil ako účelovú a nedôvodnú.

16.3. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v tom, že k nesprávnym skutkovým zisteniam vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v Odvolací ich vzájomnej súvislosti. Jednotlivý dôkaz hodnotí z hľadiska jeho dôležitosti, relevancii vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam, zákonnosti a pravdivosti. Po individuálnej selekcii následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. K nesprávnym skutkovým zisteniam vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov alebo porušením pravidiel formálnej logiky.

16.4. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný vtedy, ak súd vec nesprávne právne posúdil. Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, teda vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie). O mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť, alebo aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho vyložil, prípadne ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podriadenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu). Použitie správneho ustanovenia ale neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo - povedané inak - posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona súd vychádzal.

16.4.1. Žalobca za nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie považuje predovšetkým záver súdu prvej inštancie jednak o aplikácii slovenského práva, neplatnosti zmluvy o úvere z dôvodu absencie povolenia Národnej banky Slovenska pre žalobcu, ako aj záver o premlčaní jeho nároku titulom bezdôvodného obohatenia.

16.4.2. Na všetky tieto námietky odvolateľa odpovedal už súd prvej inštancie a odvolací súd v tomto rozhodnutí, preto na tieto závery ďalej iba poukazuje a považuje za nehospodárne ich znovu opakovať.

17. Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil a námietky odvolateľa uvedené v podanom odvolaní, vyhodnotil ako nedôvodné a účelové.

18. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania, avšak vzhľadom na skutočnosť, že zo spisového materiálu vyplýva, že mu žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, tieto mu z dôvodu hospodárnosti nepriznal.

Rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).